తెల్ల గులాబి

అప్పాజీ

"ప్రియమైన తెల్ల గులాబికి!...............

వేసవి రోజుల్లో నిన్ను - చూస్తుంటే నాకెంతో జాలిగా ఉంటుంది సరోజా! బిగువైన గౌను.. గాలి చొరకుండా కాళ్లకు మేజోళ్ళు... రోజుకుపది గంటలు రోగులకు సేవ చేస్తూ ఆసేవలో ఎంతో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంటావు......ఇంటికి వచ్చి గౌనువిప్పి దేహాన్ని తేలికైన చీరలో ఇముడ్చు కున్న తర్వాత నీకు ముందుగా సాక్షాత్కరించేది ఎవరో చెప్పనా? నీవు ముద్దుగా పెంచి పెద్ద చేసిన తెల్లగులాబీ మొక్కలు—వాటికెదురుగా ఎంతో ఎత్తుల్లో పెరిగిన మాపెరటి లోని ఎర్రగులాబీ మొక్కల్ని తనివి తీరా చూస్తూ పులోనే వాటికి స్నేహం నేర్పి స్నేహంతోనే ఊపిట్టక ప్రణయ మంత్రం కూడా నేర్పిస్తుంటావుకదూ!... నన్ను తెల్ల గులాబి అని జాబుల్లో ముద్దుగా పిలుస్తుంటావే! ఆపేరుకు నేను తగిన దాననా మోహన్ బాబూ? అని మొన్న వ్రాసిన జాబులో ప్రశ్నించావు. ఎంత ఆలోచించినా అంతకన్నా ముద్దు పేరు మంచిపేరు మరొకటి లభించలేదు సరోజా! తెల్లటి ముద్దు ముఖం తెల్లటి పలువరుస ఎంతో తెల్లగా వున్న తెల్లని దుస్తులు అంతకన్న నిర్మలమైన తెల్లని నీమనసు— తెల్ల గులాబీకన్నముద్దొచ్చే పేరు మరేముంది సరోజా! నన్ను ఎర్రగులాబీ అని అలా పిలుస్తుంటావు? ఆపిలుపులో ఎంతఆత్మీయత వుంది సరోజా! పెరిగి పెద్దదవుతూన్న మన స్నేహ స్వరూపము ఆఖరుకు ఎలా మారుతుం దంటావు? అటు మీ అమ్మ—ఇటు మాఅన్నయ్యా మనల్ని ఒకంట కనిపెడుతున్నట్లే వుంది. మనిద్దరినీ చనువుగా వుండమని చెప్పే ఆకిటికీమీద అన్నయ్యా కెంత కోపమనుకున్నావు? ఆదివారం ఆగిపోకుండా రామకృష్ణా బీచిలో కలుసుకోవాలి— అమ్మను మాత్రం నీ వెనుకని తీసుకు రాకు

—నీ ఎర్రగులాబి."

సరోజ మోహన్‌బాబు వ్రాసిన ఆజాబును ఎన్నో మార్లు చదువుకుంది— హృదయానికిచంటి పాపలా అదుముకుంది. దానికి కొద్దిపాటి సెంటు పూసి డ్రాయర్లో ఓమూల పదిలంగాపెట్టి దాని మీద ఓ తెల్ల గులాబీని దాని ప్రక్కనే ఓఎర్ర గులాబీని అమర్చింది.

ఆదివారం రానే వచ్చింది. అమ్మతో అబద్ధం చెప్పింది. ఒంటరిగానే బీచికి పోయింది. జనసమూహము లేనిచోట మోహన్‌బాబుని కలుసుకుంది.

"సరోజా! మూడు ఎర్రగులాబీల మధ్య ఓతెల్ల గులాబీని ఎంత చక్కగా అమర్చి జడలోపెట్టు కున్నావు.........దీనికి ప్రత్యేకమైన అర్థం ఏమైనా వుందంటావా?"

"వుంది మోహన్ బాబు! ఎర్రగులాబీల ప్రతినిధి మీరేగా! మీహృదయ సీమలో పొందికగా భక్తితో ప్రేమతో అత్యంత అణుకువతో తెల్ల తెల్లగులాబీ పదిలమైన చోటు చూసుకుంది మోహన్ బాబూ!..... కాదంటారా?" ఆమాటను అంతముద్దుగా అడగటములో సరోజ ఎంతోనేర్పు చూపింది.

అలాంటి అవకాశము మరి లభిస్తుందో లేదో అన్న ఆత్రుతతో ఎన్నెన్నో విషయాలు మాటలాడు కున్నారు. అప్పుడప్పుడు చంద్రుడు వాళ్లబాధచూడలేక నల్లటి మబ్బుల వెనుక చాలసేపు దాక్కునే వాడు. అలాంటి సమయాన్ని సద్వినియోగం చేసుకుని మెల్లగా లేచారు.

"మోహన్ బాబూ! మెల్లగా ఇంటికి పోదాము. నే వెళ్లిన అరగంటగ్గాని మీరు ఇంటికి రాకండి. ఇద్దరమూ కలిసి వెళ్ళినట్టు తెలిస్తే మనవాళ్ళు అనుమానించడానికి అవకాశముంటుంది కనుక.... మరీ మరీ హెచ్చరించి చెపుతున్నా మోహన్‌బాబూ! చదువుమాత్రం ఏమాత్రం అశ్రద్ధ చేయకండి ఈ ఏడుకూడా మంచి మార్కులతో పాసవాలి."

బరువు బాధ్యతలు మోస్తున్న వాళ్ళు చెప్పినట్లు చెప్పింది. ఉజ్జ్వలమైన భవిష్యత్తుకోసము వెలుగు బాట వైపుకు చేయి పట్టుకుని లాక్కుపోయే స్నేహితురాలిలా చెప్పింది.

"నామీద విశ్వాసముంచు సరోజా!,,

ఇద్దరూ చంద్రుడికి కృతజ్ఞత చెపుతూవిడిపోయారు.

రంగనాయకులు నాయుడు కుర్చీలో కూర్చుని ఎప్పటిలానే తమ్ముడి భవిష్యత్తు పిల్లల అభివృద్ధి గురించి దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు. సరోజ తల్లి కాంతమ్మ మోహన్ బాబూ వదిన సీతమ్మ వాకిట్లో కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. సరోజ గేటు తెంచుకుంటూ వచ్చి తనగదిలోకి వెళి ముందు నాయుడు గారికి పిత్రు సమానునిగా

తండ్రిని అయిన తాను పనిచేస్తున్న కొన్ని ఏళ్ళకి హెడ్‌క్లర్కుగా ఉంటుంచేతను నమస్కారం చేసింది.

కూతురు రాగానే శాంతమ్మ లోనికి వెళ్ళిపోయింది.

“సినిమా సెకను కాలేదు అప్పుడే వచ్చేశావేమమ్మా?”

“వెళ్ళాలనే అనుకున్నానమ్మా!... రేవతి లేదూ! వాళ్ళింటిదగ్గర కాసేపు గడిపి ఇలా వచ్చేశాను.”

నాయుడుగారి పెద్దకుర్రాడు అప్పుడే వచ్చి తండ్రి చెవిలో ఏదో చెప్పి లోనికి పోయాడు. నాయుడు గారి ముఖం ఎరుపెక్కింది. ఎప్పటికప్పుడే దెబ్బ తింటూన్న తన ఆరోగ్యం—అరడజను ఆడపిల్లలు వాళ్ళ భవిష్యత్తు— మోహన్ బాబు చదువుమీద పెట్టుకున్న గంపెడాశ— లక్ష్మీ సంపన్నులైన జోగారావుగారితో సంబంధము— తద్వారా వచ్చే ఆస్తిపాస్తులతో తనకుటుంబ రక్షణ —వీటన్నింటినీ ఒక్క చిటికె నవ్వుతో సరోజ కాజేయాలని చూస్తోంది.

అప్పటికప్పుడే నాయుడుగారు బలహీనులై పోయారు. అప్పుడే వచ్చిన తమ్ముడి సహాయంతో మెల్లిగా లోనికి వెళ్ళారు భోజనానికి. తమ్ముడి చేతిని విడిచిపెట్టే ముందు తృప్తిగా ముద్దు పెట్టుకుని మరీ విడిచిపెట్టారు. ఆముద్దులో ఏదో బాధ— ఏదో ప్రాధేయ పూర్వకమైన ప్రార్థన ఇమిడి వున్నాయి. మోహన్ బాబుకి అయోమయంగా వుంది అన్నయ్య ప్రవర్తన. అటు సరోజ గదిలోను ఇటు తన ఇంటి వాతావరణములోను అంతా ప్రశాంతంగానే వుందే! వదిన ముఖంలో గాని, అన్నయ్య పిల్లల ముఖంలో గాని ఏమాత్రం అనుమాన చిహ్నాలు లేవు—.

రాజబాబు వెనకనున్న గదిలో మవునంగా చదువుకుంటున్నాడు. మోహన్ బాబు ఏదో పనున్నట్టు ఆగదిలోకి వెళ్ళి పుస్తకాలవి సర్దుతూ—

“సాయంత్రం ఎక్కడికి వెళ్ళావ్?” అని అడిగాడు.

“అలా రామకృష్ణా బీచి వైపు ఓ పావుగంట తిరిగి వచ్చా చిన్నాన్నా!”

మోహన్‌బాబు చేతిలో వున్న పుస్తకం ద్వారా విద్యుచ్ఛక్తి ప్రసరించి నట్లయింది. అన్నయ్య లానే తాను కూడా బలహీనుడై పోయాడు.

నాయుడుగారికా రాత్రి నిద్ర పట్టటము లేదు. తాను చదివిన పుస్తకాల్లో ఇల్లాంటి సంఘటన లెన్ని లేవు? పెంచి పెద్దచేసినందుకు వృద్ధాప్యంలో తల్లిదండ్రులకు పట్టెడన్నం పెట్టకుండా పరాయి స్త్రీలతో కులుకుతూ విలాసంగా తిరిగేవాళ్ళెందరు లేరు! సరోజ మోహన్ బాబుకూ తనకూ వున్న శాశ్వత బంధాన్ని త్రుంచదు కదా! సరోజ మోహన్ బాబుని తప్పుత్రోవలో నడిపిస్తోంది. ఆపిచ్చి కోపంలో నాయుడుగారు బ్రహ్మాండమైన నిర్ణయానికి వచ్చారు. తమ్ముడి పురోభివృద్ధికి తన పిల్లల భవిష్యత్తుకు ఎవరూ అడ్డురాకూడదు. సంవత్సరం క్రితం సరోజ మీద వచ్చిన కాగితమున్పై ఏచర్య తీసుకో కుండానే ఆవిడ పర్సనల్ ఫైల్లో పెట్టారు. అది మళ్ళీ పైకి తీయాలి. అదే ప్రతీకారంగా ఉపయోగించాలి. ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసిందో ఉద్యోగం వూడగొట్టించే శక్తి తన కలానికి దేవుడిచ్చాడని నాయుడు గారు హూంకరించారు.....

“సీతా! మోహన్‌బాబు స్నేహితుల దయా భిక్ష మీద ఆధారపడి రెండేళ్ళు పూర్తిచేసి మూడో ఏడు చదువుతున్నాడు. భిక్షగాడిలా స్నేహితుల మీద ఆధార పడటము నాకేమాత్రం ఇష్టం లేదు. జోగారావుగారి సంబంధాన్ని మోహన్ బాబు వూఁ అంటే చాలు. అడ్వాన్సుగా డబ్బిస్తారు. చదువునిర్విఘ్నంగా సాగుతుంది. మోహన్ బాబు గొప్పింటివారి అల్లుడవుతాడు. వాడు సుఖపడి మనల్ని సుఖపెడతాడు.”

“నిజమేలెండి! అమ్మాయి బాగోదని బాబు ఆవిషయం ఎత్తే సరికి ఆమడదూరం పారిపోతున్నాడు. ఇంతకూ పెళ్ళయాక ఇంటల్లుడ్ని చేసుకుని పూర్తిగా వాళ్ళవశం చేసుకుంటారేమో అని నాకు భయంగా వుందండీ!”

“వాడాడుతున్న ఆటకు నువ్వు కూడ అందు వేస్తున్నావన్న మాట!”

“అబ్బే! నాకలాంటిదేమీ లేదండీ! నామీద విశ్వాసముంచండి— మోహన్‌బాబు నా పెద్దకొడుకు. త్వరగా చదువు ముగించి ఉద్యోగంలో చేరి మన కుటుంబాని కెంతో సహాయం చేస్తాడని వేయి కళ్ళతో చూస్తున్నానండీ!”

“వాడి నమ్మకం సన్నగిల్లి పోతోంది సీతా!” కంఠం బాధతో ధ్వనించింది. అంత అధైర్యంగా భర్త నెప్పుడూ చూడలేదు సీతమ్మ. అక్కడక్కడ అమాయకంగా నిద్రపోతున్న గంపెడుపిల్లల్నిచూశాడు నాయుడుగారు. తన అనారోగ్యం యీ పిల్లల్ని ఎప్పటికైనా మోసం చేస్తుంది. అలానే తమ్ముడు కూడ మోసం చేస్తేనో! వాళ్ళన్నమో రామ చంద్రా! అని అడుక్కు తినరూ? అంతులేని అశాంతి పట్టుకుంది.

ఒకరోజు వదిన సీతమ్మగారు అన్నయ్య అభిప్రాయాన్ని చూచాయగా మళ్ళా చెప్పింది. అంతే! మోహన్‌బాబు ముఖంలో చెక్కితే నెత్తురు లేదు.

“వదినా! యీ ఇంటి భవిష్యత్తు నానెత్తిని వేసుకుంటున్నాను. నామీద పూర్తి విశ్వాస ముంచండి. నేనేదో చదువుకుని సుఖమయ జీవితాన్ని గడుపుతూ అన్నయ్య ఆశించిందానికి భిన్నంగా ప్రవర్తిస్తాననుకున్నారా? .... ఆఖరు మాటగా చెపుతున్నాను. నాకిష్టం లేని పెళ్ళి చేసుకుని జీవితాంతం బాధ పడలేను .... అందు కనే నే పెళ్ళి లేకుండానే వుండి పోతాను”....

“పెళ్ళిలేకుండానే జీవితాంతం వుండి పోవటము సాధ్యమంటావా సీతా! .... వాడి ఉడుకు రక్తం ఎన్ని అబద్ధాలాడిస్తోందో చూశావా....!”

మళ్ళా సరోజ మీద వచ్చిన కాగితాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకున్నారు నాయుడుగారు. ఆ పిచ్చి కోపంతో దానికి పని కల్పించారు. ఒక్క కాగితం వంద కాగితాలుగా తయారయాయి.

సరోజనాటిన తెల్ల గులాబి మొక్కలు పూస్తున్నాయి. ఎవరికోసమో చూసి చూసి విరక్తితో వాడిపోతున్నాయి. ముచ్చటగా ఒక్క పూవుతీసి ముడుచుకోలేక పోతోంది.

“అన్ని పువ్వులూ అలా వాడి పోతున్నాయి. పిఠాపురంనుంచి ప్రత్యేకంగా తెచ్చి మరీ నాటావు తెల్లగులాబీ మొక్కల్ని. సెలవు రోజులలో ముచ్చటగా జడలో పెట్టుకో పిల్లా” సీతమ్మగారు చెప్పగా చిన్న నవ్వు నవ్వి వాళ్ళ పాపల్ని పిలిచి ఎన్నో పువ్వు లిచ్చింది సరోజ.

“వాటి ప్రక్కనే ఎర్ర గులాబీలు పెట్టుకుంటే ముచ్చటగా వుంటాయి కదక్కా!” అంది సీతమ్మ గారి పెద్ద పిల్ల రమణి.

సరోజ ఏమీ అనలేదు. అనుమానం పడ కుండా మాటమార్చి “చూడండి! ఒక నెలరోజుల సెలవులో మావూరు పోతున్నాను. బడిపిల్లలు గోడదూకి మొక్కల్ని పాడు చేస్తారు. యీ మొక్కల్ని జాగ్రత్తగా తీసి మీమొక్కల దగ్గర నాటించండి” అంది.

“అలాగే లేమ్మా! మాపెద్ద పాపకు మొక్కల పోషణముంటే మహా సరదా! దానికానని అప్ప చెప్పు— ఎంత ఏపుగా పెంచుతుందనుకున్నావు.”

సరోజ ఆవాటాలో అన్నాళ్ళ నుంచీ వుండి గాని ఏమాత్రం సామాను కూడా కొనుక్కోలేదు. పెట్టె బెడ్డింగు వంట పాత్రలు రెండు మంచాలు మర్నాడే ప్రయాణము, పైని మడత మంచంమీద రమణి సరోజ పడుకున్నారు. రమణి ఆకాశంలో చుక్కలు లెక్క పెడుతోంది. మధ్య మధ్యను “ఏమైనా కథలు చెప్పక్కా!” అని సరోజనడుగుతోంది. రమణిని సరోజ ఎన్నో సార్లు ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆనలేని దుఃఖం కన్నీటి జల్లులుగా మారింది.

“రమణీ! నే ఏడ్చినట్టు ఎవరికీ చెప్పకు. ఏడుస్తూనే పుట్టాము. ఏడుస్తూనే బ్రతికాము. యీ యీమధ్య మనసు వూరడింపుకు నవ్వటంమొదలు పెట్టాను. ఆ ఆశను నిరాశగా మారింది. కలసి మెలసి వున్నామేమో వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక ఏడుస్తున్నాను.”

ఆమాటల్లోని బాధను రమణి గ్రహించలేదు. పైపెచ్చు ఆవులింతలు తీస్తోంది.

“నేమళ్ళా తిరిగి రాను రమణీ! మా వూళ్ళోనే వుండిపోతాను. యీ రెండు మంచాల్నీ మోసుకు పోలేను. మీరే తీసుకోండి. యీ విషయం మాత్రం నేవెళ్ళి పోయిందతర్వాత చెప్పు. ఇప్పుడు మాత్రం వద్దు...............”

సరోజ తల్లితో స్వగ్రామం తెల్లవారుఝాము బండికి బయలు దేరి పోయింది. వెళ్ళేముందు ఓ సారి వాళ్ళకు చెపితే బాగుంటుందేమో అని తల్లి సూచాయగా అందికాని నిద్రాభంగమని సరోజ చెప్ప తప్పించుకుంది. బాదం చెట్టు మీద కాకులు బ్రహ్మాండమైన గోలచేస్తున్నాయి. ఖాళీగావున్న గదిలోకి పిల్లలు పోయి రెండు మంచాల్నీ తెగ త్రొక్కు తున్నారు.

మోహన్‌బాబు పరధ్యాన్నంగా వున్నాడు. వెళ్ళే ముందు సరోజ ఒక్క మాట చెప్పిందికాదే అని మధన పడి పోతున్నాడు. నాయుడుగారువరండాలో పచార్లు చేస్తూ ఓప్రక్క తమ్ముడ్ని కనిపెడుతూ మరో ప్రక్క పిల్లల్ని కసురు తున్నారు ఆ మంచాల్ని అలా త్రొక్కవద్దని.

“సరోజక్క యీ రెండు మంచాల్నీ మనల్ని తీసుకోమంది నాన్నా! ......మళ్ళీ రానేరాదట!..... నన్నుముద్దు పెట్టుకుంటూ రాత్రి ఎంత ఏడ్చిం

తెల్లగులాబి

దనుకున్నారు'' రమణి అమాయకంగాచెప్పుకు పోతోంది.

మోహన్ బాబు హృదయము బాధతోనిండి పోయింది. ''ఒక్కసారి చెపితేగాదూ! ఎంత కఠినంగా తయారయావు సరోజా!'' అని లోలోన దుఃఖాన్ని దిగమ్రింగుతున్నాడు.

''సరోజా! బహుశా సరోజ తిరిగి రాదను కుంటాను.'' అన్నారు నాయుడు గారు.

అందరూ ఆయనవైపు ఆత్రుతగా చూశారు.

''ఇవాళో రేపో ఉద్యోగంనుంచి తొలగిస్తున్నట్లు జారీచేసిన ఆర్డర్లు వాళ్లవూరికి చేరవచ్చు. అందుకని మరి తిరిగివచ్చే అవకాశంలేదు.''

సీతమ్మ ఏమీ అనలేదు. ఆగదివైపు జాలిగా మాత్రం చూసింది.

''మళ్లీరాదా అన్నయ్యా?'' అన్నాడు మోహన్ బాబు. అంతసేపూ ఆపుకున్న కన్నీళ్లు బలబల రాలాయి.

''చూడు మోహన్! దానివలలోపడి మంచి సంబంధాన్ని కాదనేస్తున్నావు. ఎప్పుడో ఆవిడమీద వచ్చిన ఫిర్యాదును పైకితీశాను...నేరం రుజువైంది.''

''నేరమా?''

''ఆ. సరోజ స్కూలు సర్టిఫికెట్‌లో కొంచెం కాపనివుంది......తాను నిజంగా ఆశాఖకు చెందింది కాదని ఎవరో వాళ్లవూరివాళ్లు ఫిర్యాదు చేశారు.''

''ఎంతపని చేశావన్నయ్యా! సరోజ నన్ను వలలో వేసికొందా! లేదన్నయ్యా లేదు, ఆరోజులు గుర్తున్నాయా! నాకు మెడిసన్‌లో సీటు వచ్చినప్పుడు ఇంట్లో డబ్బులేక వచ్చిన అవకాశాన్ని కాళ్లతన్నుకుని ఏ గుమస్తాగానో ఎక్కడైనా చేరాలనుకున్నాను—నాకు ధైర్యంచెప్పి యీ రెండేళ్లనుంచీ సరోజ నాకు ధన సహాయంచేసి చదివిస్తోందన్నయ్యా! తానూ, నేనూ నీలాంటి జీవితభాగిస్వాములమై నీ కుటుంబాన్ని నాలుగుచేతులతో సాకి పిల్లలకు ఉజ్జ్వలమైన వెలుగుబాటచూపాలని ఎన్నోసార్లు ప్రమాణం చేసుకున్నామన్నయ్యా! నీవు తనమీద కత్తికట్టేనట్లుగాని ఏపాటి సహాయం కావాలనికాని ఒక్కనాడైనా నోరువిడిచి అడగలేదుకాని జాబుల్లో వ్రాయటంకాని చేయలేదన్నయ్యా!''

నాయుడుగారు నిశ్చేష్టుడైపోయారు

భార్య సీతమ్మ సహాయంతో మెల్లిగా మంచం మీద కూర్చోగలిగారు.

ఆ పరిస్థితుల్లో అన్నయ్య ప్రాణంపోయినవాడిలా అయిపోతున్నాడు—వదిన సీతమ్మ గడగడలాడిపోతోంది.

పిల్లలందరూ ''నాన్నా!' అంటూ చుట్టుమూగారు. వదిన పవిత్రమైన నుదుటి తిలకాన్ని చూశాడు మోహన్‌బాబు. పిల్లల అమాయక ముఖాల్ని చూశాడు.

సిగ్గుల పెళ్లికూతురిలా ఎర్రగులాబీమొక్కల ప్రక్క నిల్చున్న తెల్లగులాబీ మొక్కల్నిచూస్తూ ''జోగారావుగారి సంబంధాన్ని చేసుకుంటాన్నన్నయ్యా'' అన్నాడు.

శుభమో అశుభమో ఎక్కడో తీతువ ఎగిరి శబ్దం చేసివెళ్ళింది. ●

ఉచితము!

అమూల్ బేబీ పుస్తకము

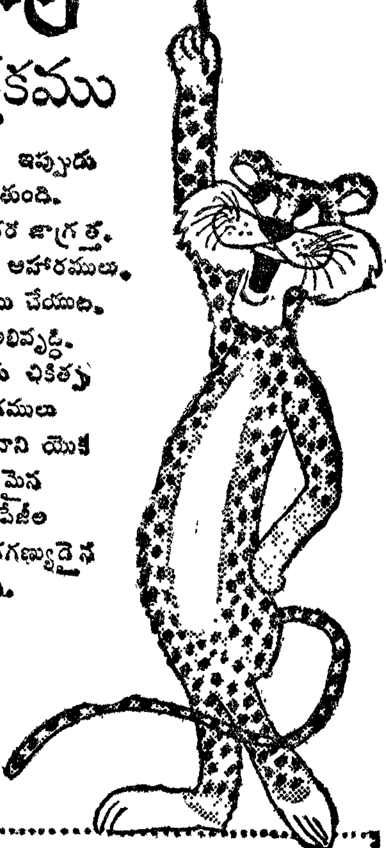

అమూల్ బేబీ పుస్తకము ఇప్పుడు ఉచితంగా తల్లులకు ఇవ్వబడుతుంది. గర్భధారణ, ప్రసవానికి ముందరి జాగ్రత్త. ప్రసవము, తల్లి పాలు, ఇతర ఆహారములు. మిశ్రమ ఆహారమును అలవాటు చేయుట. పిల్లవాని దినచర్య. పిల్లవాని అభివృద్ధి. జబ్బులను అరికట్టుట. ప్రథమ చికిత్స పసితనమందలి సాధారణ రోగములు మరియు జబ్బుతో నున్న పిల్లవాని యొక్క సంరక్షణను గురించి వాస్తవికమైన అధ్యాయములు గల ఈ 48 పేజీల పుస్తకము సులభశైలిలో అగ్రగణ్యుడైన ఒక స్పెషలిస్టుచే వ్రాయబడినది.

ఈ క్రింది కూపన్‌ను నింపి
పోస్ట్ బ్యాగ్ 10124,
బొంబాయి-1కు,
ఖర్చుల నిమిత్తమై
60 పైసల స్టాంపులతో పంపండి.

పోస్టు బ్యాగ 10124కు, బొంబాయి-1
తెలుగులో వ్రాయబడిన అమూల్ బేబీ పుస్తకము యొక్క ప్రతిని ఉచితంగా నాకు పంపండి

స్పష్టమైన పెద్ద అక్షరములలో పేరు మరియు ఎడ్రెస్

TL 108